

Arrest

nr. 187 617 van 29 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 25 oktober 2012, in het kader van een actie tegen agressieve prostitutie, aangetroffen in het Rijk en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam dezelfde dag ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

1.2. Op 1 juni 2013 werd verzoekster nogmaals aangetroffen bij een actie tegen agressieve prostitutie en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam dezelfde dag ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 23 februari 2017 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster op 23 februari 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [F.]

voornaam: [A.]

[...]

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:[F.S.] [...]; [A.X.] [...]

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.02.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.06.2013 dat haar betekend werd op 01.06.2013.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder op de kosten van het beroep te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 23 februari 2017 ter kennis werd gebracht.

3.2. De Raad kan slechts vaststellen dat de bestreden beslissing in casu een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en geen bevel om het grondgebied te verlaten is. Verweerders uiteenzetting die geen betrekking heeft op de in voorliggende zaak bestreden beslissing is dan ook niet dienstig.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

[...]

Verzoekende partij is vanuit Spanje naar België gekomen in januari 2016 en werd sedertdien als illegaal in de prostitutie gehouden (zie stuk nr. 3).

Zij kon bijgevolg geen gevolg geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar zou betekend zijn in een periode waarin zij nog niet op het Belgisch grondgebied aanwezig was.

De bestreden beslissing houdt bovendien helemaal geen rekening met haar verklaringen als slachtoffer van mensenhandel en seksuele uitbuiting in preciaire omstandigheden waarbij zij op een kamer moest verblijven waar zij de cliënten diende te ontvangen (zie stuk nr. 3). Deze verklaringen en de medewerking die verzoekende partij verleent aan de strafprocedure geven haar wettelijk tijdelijk verblijfsrecht.

Wie als slachtoffer van mensenhandel in de prostitutie gedwongen wordt en in een kamer wordt gehouden waar zij niet buitenkomt beschikt niet over de vrijheid om het land te verlaten en kan het voortdurende verblijf haar bezwaarlijk ten laste worden gelegd: dat verzoekende partij niet twijfelde om op illegale wijze in België te verblijven kan hierdoor niet weerhouden worden.

Deze en andere feitelijke vaststellingen tonen aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en daarom de bestreden beslissing niet kunnen schragen. De motieven zijn niet afdoende en niet draagkrachtig.

Artikel 61/3, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 luidt:

§ 1. De minister of zijn gemachtigde stelt de in artikel 61/2, § 1, bedoelde vreemdeling die, tijdens de in artikel 61/2, § 2, eerste lid, bepaalde termijn, een klacht heeft ingediend of verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de personen of de netwerken die zich schuldig zouden gemaakt hebben aan het misdrijf bedoeld in 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, in het bezit van een verblijfsdocument met een geldigheidsduur van maximaal drie maanden.

In casu legde verzoekende partij verklaringen af in de zin van voormelde artikelen (zoals hierboven geciteerd, zie stuk nr. 3) waardoor zij gerechtigd is op een tijdelijk verblijf van drie maanden dat verlengbaar is zolang het strafrechtelijk proces loopt en definitief wordt wanneer de beschuldigten worden veroordeeld.

Verder ontbreekt zoals elke pertinent motief dat aantoont dat de bestreden beslissing het verbod op de schending van de voormelde artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd of 4 en 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 niet schendt waardoor verzoekende partij bovendien niet weet waartegen zij zich moet verdedigen.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen daarom rekening houdende met het voorgaande niet als draagkrachtig weerhouden worden minstens zijn zij door de verklaringen en het recht op verblijf zoals hoger aangetoond achterhaald.

Een inreisverbod voor een periode van 2 jaar is daarmee wettelijk ongeldig minstens disproportioneel omdat verwerende partij ertoe gehouden is op grond van het proportionaliteitsbeginsel.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht.

De bescherming die de artikelen 61/2 en volgende van voormelde Wet van 15 december 1980 verlenen beogen het effectief verlenen van bescherming tegen hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (schending van de mentale fysieke integriteit van verzoekende partij ingevolge seksuele uitbuiting in haar precare situatie als slachtoffer van mensenhandel) in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerking getreden op 1 december 2009.

Verwerende partij handelt door niet alle elementen in het administratief dossier in rekening te nemen (de bijzondere beschermingsprocedure als slachtoffer van mensenhandel op grond van artikel 61/2 en volgende van voormelde Wet van 15 december 1980) onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het maakt niet uit of de wetgever door het artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2015 te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert.

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in overeenstemming met hogervermelde positieve verplichtingen van verwerende partij. verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen na te leven.

Lagere ingeroepen rechtsnormen die al of niet een gebonden bevoegdheid van verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnorm artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 niet wijzigen of inperken.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking der normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft beslist dat geen administratieve beslissing “mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden” (R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; Rv St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010). “Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de bepalingen van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor een passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepalingen worden opgelegd”; EHRM 11 juli 2000, Jabari / Turquie, § 48, EHRM 21 Janvier 2011, M.S.S. vs. België en Griekenland, § 219).” (R.v.V. nr. 98.398 van 6 maart 2013).

In elk geval dient de nationale rechter de hogere rechtsnorm in het bijzonder de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en de artikelen 15, b) en c) en 21 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, die België als Hoge Verdragspartij binden, te respecteren en ambtshalve tegenstrijdige nationale bepaling buiten beschouwing laten.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt

zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking onthouden (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet [tot] de bestreden beslissing komen.”

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden, zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan verzoekende partij.

In casu werd aan verzoekende partij een bevel betekend op basis van artikel 7, alinea 1, 1° Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.”

De gemachtigde van de Staatssecretaris kon dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) te betekenen. De motieven op basis waarvan het bevel betekend werd, zijn eenvoudig en uitdrukkelijk in de bestreden beslissing opgenomen.

Het wordt bovendien niet door verzoekende partij betwist dat zij niet over de vereiste documenten beschikt.

Verzoekende partij stelt nog dat zij het slachtoffer werd van mensenhandel en in prostitutie gedwongen werd.

Dienaangaande benadrukt verweerder echter dat er enkel een PV van verhoor d.d. 23.02.2017 wordt voorgelegd waarin de verzoekende partij zelf aangeeft dat het haar eigen keuze is zich te prostitueren en enkel overweegt om zich te beroepen op het statuut van slachtoffer van mensenhandel omdat “zij door de overheidsdiensten in Europa niet goed wordt opgevangen”.

Verder beperkte verzoekende partij zich tot vage en algemene verklaringen.

Er is ook nog geen bewijs dat een onderzoek werd geopend en dat er concrete aanwijzingen zouden zijn van mensenhandel.

[...]

Er is op heden dan ook geen enkele aanwijzing dat de verzoekende partij het slachtoffer is van voormeld misdrijf.

Het enige dat vaststaat is dat zij zich prostitueert en sedert onbepaalde datum illegaal in het Rijk verblijft.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij zich in haar inleidend verzoekschrift niet dienstig beperken tot de bewering dat zij wel degelijk het slachtoffer van mensenhandel zou zijn geweest. De vage verklaringen van de verzoekende partij zijn dan ook niet dienstig.

Terwijl gezien het voormelde ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch de motiveringsplicht kan worden weerhouden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

4.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de politiediensten verweerder op 23 februari 2017 op de hoogte stelden van het feit dat zij verzoekster aantreffen bij huiszoeken in een zaak van uitbuiting van ontucht of prostitutie door verhuur, verkoop of terbeschikkingstelling van kamers met de bedoeling een abnormaal profijt te realiseren. In het politieverlag dat verweerder werd toegezonden wordt tevens uiteengezet dat verzoekster “mogelijks [...] slachtoffer van mensenhandel [is]” en dat “verder onderzoek [dit moet] uitwijzen”. Verweerder kan, nu de politiediensten aangaven dat er redenen waren om verder onderzoek te doen, dan ook niet worden gevolgd waar hij in zijn nota met opmerkingen voorhoudt dat er geen concrete “aanwijzingen” waren dat verzoekster het slachtoffer zou kunnen zijn van mensenhandel. In deze omstandigheden diende verweerder rekening te houden met wat is voorzien in artikel 61/2 van de Vreemdelingenwet, dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt luidde:

“§ 1. Indien de politie- of de inspectiediensten over aanwijzingen beschikken dat een vreemdeling het slachtoffer is van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, verwittigen zij onmiddellijk de minister of zijn gemachtigde, brengen zij de vreemdeling op de hoogte van de mogelijkheid om een verblijfstitel te verkrijgen in ruil voor samenwerking met de autoriteiten die belast zijn met het onderzoek naar of de vervolging van deze misdrijven en brengen zij hem in contact met een door de bevoegde overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers van deze misdrijven.”

§ 2. De minister of zijn gemachtigde stelt de in § 1 bedoelde vreemdeling, die niet beschikt over een verblijfstitel en die begeleid wordt door een door de overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers, in het bezit van een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 45 dagen ten einde hem de kans te geven een klacht in te dienen of verklaringen af te leggen met betrekking tot de personen of de netwerken die zich schuldig zouden gemaakt hebben aan het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf voorzien in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°.

De in het eerste lid bedoelde vreemdeling, die jonger is dan achttien jaar en het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, hetzij zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen, wordt dadelijk in het bezit gesteld van het in artikel 61/3, § 1, voorziene tijdelijk verblijfsdocument. Tijdens de hele procedure wordt naar behoren rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Indien de in eerste lid bedoelde vreemdeling onmiddellijk een klacht heeft ingediend of verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de personen of de netwerken die zich schuldig zouden gemaakt hebben aan het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet

begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, kan het gespecialiseerd onthaalcentrum dat hem begeleidt aan de minister of zijn gemachtigde vragen om hem dadelijk in het bezit te stellen van het in artikel 61/3, § 1, voorziene tijdelijk verblijfsdocument.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan op elk moment beslissen om de in § 2 voorziene termijn te beëindigen indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft opgenomen met de vermoedelijke plegers van de misdrijven bedoeld in 433quinquies van het Strafwetboek of artikel 77bis alsmede indien hij wordt beschouwd als een mogelijk gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de artikelen 61/3 en volgende van de Vreemdelingenwet is verder voorzien dat aan de vreemdeling die een klacht heeft ingediend of verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot personen of netwerken die zich schuldig zouden hebben gemaakt aan voormelde misdrijven een tijdelijke verblijfstitel kan worden afgegeven en dat deze vreemdeling, indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan, tot een tijdelijk en vervolgens tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk kan worden gemachtigd.

Verweerder heeft, blijkens de aan de Raad voorgelegde stukken, geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster, aangezien er aanwijzingen waren dat zij het slachtoffer is van mensenhandel, in staat diende te worden gesteld om toegang te krijgen tot een door de wetgever voorzien regime dat bestaat in de toekenning van een tijdelijk en eventueel zelfs definitief verblijf aan een vreemdeling in het Rijk, wat niet in overeenstemming te brengen is met een (voorbarige) beslissing die impliceert dat verzoekster zonder meer wordt uitgesloten van de mogelijkheid om de volgende twee jaar in het Rijk te verblijven.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK